

Memòria de la Trobada de Clergues Cristians LGTBI d'Europa

Chelmsford i Londres, 9 de novembre de 2009.

El passat 9 de novembre va tenir lloc la primera trobada de Clergues Cristians LGTBI¹ d'Europa a la ciutat de Chelmsford al comtat d'Essex i a Londres, Anglaterra.

De set nacionalitats diferents els i les dotze clergues (pastors, teòlegs, liturgistes, ministres de la salut, diaques, vicaris) Luterans, Església d'Anglaterra, Metodistes i Església Reformada, varem posar en comú una sèrie de punts que ens estem trobant en els nostres respectius ministeris i comunitats. El número dotze, fou una xifra totalment inconscient encara que es trobàrem comentaris que fou un fet important quan Jesús va encomanar als dotze a fer una gran tasca.

Entre els temes que varem exposar, per exemple: al fer pedagogia eclesial en referència primer al clergat LGTBI, i segon al fet homosexual a les nostres comunitats, les benediccions de parelles del mateix sexe i la situació alarmant de la manca dels DDHH a segons quins països de la Unió i com, tot i haver assolit drets legals, en la seva translació a la societat civil distava molt de veure's acomplert i també com podíem treballar per a traslladar el fet cristià de fe al món del col·lectiu homosexual. També es tractaren temes com la participació de la persona LGTBI al St. Sopar o l'Eucaristia, quant al ser cridats a servir i ensenyar, però sobretot, cridats a ser nosaltres mateixos/es, i per a mostrar la semblança de Crist en les nostres vides, amors, i en les nostres ferides, i trobar a Crist en l'altre.

Quant a la pedagogia eclesial, vàrem coincidir tots i totes en la importància de no esmerçar esforços a l'hora de fer pedagogia a les esglésies quant al fet que la persona homosexual amb totes les seves característiques no deixava de ser un fill/a de Déu fet a la seva semblança, i que formava part de la riquesa del Poble de Déu. Havíem de trencar tabús, deguts al desconeixement molts d'ells, quant al món LGTBI cristià i en general. Era molt important el trobar el punt d'encontre entre tot i totes i fer passes, tot i que a voltes petites, valentes, sense volta enrere cap a la integració de tothom i arribar a una veritable inclusió en l'Església. No pas una 'acceptació', ja que comporta un significat de menystenir a les persones car uns accepten els altres en el seu si. Aquesta idea la podríem desenvolupar molt més.

Quant al clergat cristià LGTBI, varem assentir que la diversitat en la unitat era possible i de riquesa per qui la volgués gaudir. Ens varem felicitar per les darrers nomenaments de bisbesses obertament homosexuals i també com certes congregacions començaven a trencar llances per la inclusivitat que era part de tots i totes caminar cap aquesta fita que hauria de ser comuna oferint-los una mà oberta per a futures col·laboracions o assessoraments. S'havia comprovat l'efectivitat del clergat LGTBI com qualsevol altre ja que la situació afectiu-sexual no era un condicionant, si més no, no hauria de ser un condicionat a l'hora de ministrar la congregació. Determinar que davant de les mancances de l'Església actual, quant a cridaments a qualsevol dels ministeris eclesials, la incorporació de persones LGTBI al seu si, seria un comportament de maduresa i d'afrontar aquesta crisi vocacional vencent criteris obsolets i de prejudici social.

El fet de que alguns països de la Unió, tot i els articles en defensa dels DDHH i la llibertat de pensament de la Carta Europea dels Drets Humans i de les ONU, veiem que seguien estant vulnerats exuberantment i impunes a tot judici. En aquest punt a més de seguir en la denúncia d'aquest fet havíem de col·laborar i donar suport als col·lectius que allà estaven treballant.

Pel que fa al tema de les persones homosexuals dins de les comunitats de fe, vàrem estar d'acord en que aquest fet havia de seguir-se treballant ja que no en totes les esglésies ni molt menys

¹ LGTBI es refereix l'acròstic dels mots: Lesbianes, Gais, Transsexuals, Bisexuals i/o Intersexuals.

països estaven el drets fonamentals cristians assolits. Les persones LGTBI, eren senzillament persones com qualsevol altre i la seva condició, que no opció, afectiu-sexual no era determinant per a desenvolupar un ministeri o formar part de la Comunitat i el seu esdevenir diari. Que havíem de mostrar la nostra validesa, no més que una altre persona i que el que es sortís d'això, era una violació dels drets de la persona.

Quant al tema de la participació al St. Sopar o l'Eucaristia, sense cap mena de dilació, es va estar d'acord que era un fet totalment personal el participar-hi o no i que la Taula de reconciliació i perdó no estava pas per a condemnar, sinó que tothom era ben rebut/da en llibertat i en consciència.

Per finalitzar, vàrem veure la necessitat de fer un grup estable i consultiu i connectat amb el Fòrum Europeu de Grups Cristians LGTB i les Comunitats Eclesials i Grups de Fe, ens portà a organitzar una propera conferència per el 2010 a la ciutat d'Oslo seguint amb aquest caire personal, de debat i reflexió i germanor.

Àngel Llorent i Parés

Diplomat Pastoral de la Salut, Agent. EUTSES, Universitat Ramon Llull.

Pastoral LGTBI Cristiana

Membre de CHCC (College of Health Care Chaplains, UK)

Membre de l'Església Metodista